



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 931/2015
15.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца Д.В. из Н., чији је пуномоћник Б.П.А., адвокат из Н., против туженог Ц. АД Б. – С., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2761/14 од 27.01.2015. године, у седници већа одржаној 15.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2761/14 од 27.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу ПП 3515/13 од 27.03.2014. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог од 08.12.2011. године и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2761/14 од 27.01.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, због погрешне примене материјалног права и због одлуке о трошковима спора.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) који се примењује на основу члана 506. став 2. важећег ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се указује у ревизији, јер другостепена одлука нема

недостатака због којих се не може испитати, изрека пресуде не противречи разлозима пресуде и има све разлоге о битним чињеницама.

Према утврђеним чињеницама тужилац је био радник туженог на неодређено време све до 08.12.2011. године када му је на основу решења директора туженог престао радни однос. Тужилац је најпре радио на пословима магационера, затим руководиоца магацина а од 16.04.2010. године на пословима помоћног радника у транспорту. Тужилац је економски техничар и има четврти степен стручне спреме. На основу одлуке туженог број 517 услед организационих промена насталих преносом основне пословне делатности на друго правно лице, престала је са радом претоварна станица послодавца у Нишу, где је тужилац радио а са тим у вези од 01.12.2011. године престала је потреба за радом запослених на радним местима супервизор транспорта, заменик супервизора транспорта, возач и помоћни радник у транспорту. Ову одлуку пратиле су измене и допуне Правилника о организацији и систематизацији радних места код туженог, којима је констатовано укидање организационих целина као што су оперативни сектор, сектор продаје и сектор развоја. До доношења новог Правилника код туженог раде сектори набавке и стратешких пројеката, сектор финансија, сектор маркетинга, сектор људских ресурса и правних послова. На основу дописа од 04.01.2012. године утврђује се да је престао да важи уговор о закупу између предузећа Т. ДОО Н. и туженог, а наведени допис – одговор је на обавештење туженог од 23.11.2011. године којим је поднео захтев за отказ уговора о закупу пословног простора. Јуна месеца 2011. године основано је друштво са ограниченом одговорношћу С.с. ДОО Б., а тужени је пренео сву своју покретну и непокретну имовину овој фирми. Дана 01.12.2011. године, тужени је продао свој удео 100% у наведеној фирми Н. на који начин је тужени продао своју делатност.

Тужени је дана 08.12.2011. године донео решење на основу кога тужиоцу отказује уговор о раду са припадајућим анексима због престанка потребе за његовим радом услед организационих разлога који нису могли бити отклоњени мерама запошљавања. Тужиоцу је признато право на отпремнину. Тужени није био у обавези да донесе програм решавања вишка запослених у смислу одредаба члана 153. Закона о раду.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца одбили као неоснован.

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених суда да су се у конкретном случају стекли услови из члана 179. тачка 9. Закона о раду да се тужиоцу откаже уговор о раду, јер је услед технолошких, економских и организационих промена код туженог престала потреба за обављањем посла тужиоца. Како је одељење продаје – сектор продаје укинут на основу Правилника о организацији и систематизацији радних места туженог, као и радна места која су овим секторима припадала па и радно место тужиоца, а тужени нема могућности да изврши распоређивање тужиоца на друго радно место које би одговарало његовој стурчној спреми и његовом знању, па је насупрот наводима у ревизији тужиоца решење о отказу о раду тужиоцу законито и тужиоцу правилно отказан уговор о раду.

За своје одлуке нижестепени судови су дали довољне и правилне разлоге, а ревизијом се ничим не доводи у питање правилност нижестепених одлука.

Неосновано у ревизији тужилац указује да магацин туженог непрекидно ради и да у њему раде радници на истим пословима које је и тужилац обављао. Првостепени суд је на основу свих изведених доказа утврдио да магацин у Нишу не ради, као што не раде ни радници на истим пословима на којима је тужилац радио. Тужилац је те чињенице истицао и у жалбеном поступку, а другостепени суд је ценио ове жалбене наводе и нашао да нису основани.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе у ревизији тужиоца па је нашао да су без утицаја на правилно донету одлуку другостепеног суда.

Правилно је донета и одлука о трошковима парничног поступка, јер тужилац није успео у спору, па из тих разлога му и не припадају трошкови спора.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**